

και με μια καρτίτσα κεντός
τόν λιγόν των Ρωμφών Μπακαρτίη.

'Ανδρείους κι' ἔγώ 'στὴ φωνή σου
και λουφαζών ἰχθροί μας σπιούνοι,
κι' ἠπλιωμένη γυνῆς 'στὴ σκηνή σου
και γυριεύεις εκοινί και σαπούνι.

Φ.—'Ο Θεωρωτῆς 'συμφώνησε καθ' ἑλα με τόν Θρόνον
και ἔβγαλε τραχάματα με τόν καινούριο χρόνο,
τους ἀνεϊστῶτας 'ληφρόνησε
και μιά χαρά 'συμφώνησε,

και τὴν 'Αντιπολίτευσι τὴν ἄρνης 'στὰ κρίμα
κι' οἱ φουκαράδες ἔμειναν σάν πρὶν 'στὴν ἐφορεία.

'Ο Θεωρωτῆς γιὰ ποιητὴ
μὲ τὴν Κορώνα συμφωνεῖ,
και μ' ὀστρον εἰστροληλατῆθεις πολεμικῆς ἐμπνεύσεως
θ' ἄρχισα παπαρδέλαις,

και μῆσα 'στὰ προγράμματα τῆς 'Αντιπολιτεύσεως
τυλιγόνται σαδέλλαις.

Μίνει καθ' ἑλα συμφωνος ὁ γέρο λιμαδόρος
'στὸ γράμμα τῆς πορφύρας...

κρίμα πού τώρα πρόβαλε σάν 'Αρῆς αἰμοδόρος
κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας.

Κρίμα πού τώρα 'φώτρωσε κι' ὁ Π'ροοδευτικὸς
ἀνὴρ πολεμικῆς.

Κρίμα πού κι' ὁ Σιμοπούλος ὁ τῆς οἰκονομίας
μὲς 'στὴν πολὺν ἀναθραμὸν τῆς τῆσῃς τρικυμίας

ἀντὶ νὰ παίξῃ νοῦμερα 'στὰ δέκα ὀκτακλά του
παίξει τουφέκια και σπαχιά με τὸλμην Στρατηλάτου.

Κρίμα πού παραγρίβαν και τοῦ νταῖ Σκουλοῦδη
τὰ γίνεμα τὰ τρανά,

και καθ' ἑλπίς ἀπέμεινε τὸν πολεμαρχών φροῦδη

κι' ἀπλόνον τραχανά.

'Ο Θεωρωτῆς γιὰ ποιητὴ
μὲ τὴν Κορώνα συμφωνεῖ,
ἀλλὰ κι' ἄν δὲν 'συμφώνησε μὲς 'στὴν ἀσυμφωνία
θὰ ἔρῃς τὴν ἀρμονία,
και πάλι με τόν Θεωρωτῆ κατήρορο θὰ πάρωμε
και παλαις θὰ φορέωμε.

Διάγγελμα διαβάζω
σὶ κόσμο παλαβό,
και τάρματά μου βάζω
'στὴ θῆβα νὰ διαβῶ,
παπακίκα νὰ σκοτώσω,
χῆναις και πετεινοῦς,
κι' ἔκεί νὰ ξεφαντώσω
μετὰ τῆς Κορδονοῦς.

Π.— Κι' ἐμένα τώρα, Φασουλῆ,
ἀδελστον πῦρ με πυρπολεῖ,
και τὴν γραφῆ διαβάζωντας τοῦ ρίκτη Βασιλεῖ
πῆρω τὸ τουρεκίκι μου και πάω γιὰ πουλιά.
Μὰ πρῶτ' ἄς πᾶμε 'στὴ Βουλῆ νὰ 'δῶμε τὸση χαῖρα
και τὸν πολὺ σιληνηκασμὸ τοῦ καθενὸς Παλαύρα,
και γυρισε τὴ ράχη
ν' ἄρχισα τὸ μπερτάχι.

'Ἐτὰς δαπάνας τὰς μυρίας προικοδοτήσις Μαρίας.

Και χιλιάδες τετρακόσις τέλοσ πάντων τί σημαίνει
ἄν ὀδοθὸν ἐκ περισσοῦ ;
χαῖρε, κόρη τῆς 'Ελλάδος, χαῖρε, μεχαριτωμένη,
τὸ Κορδόνι μετὰ σοῦ.

'Ἐδῶ τόσοι τὴν 'Ελλάδα
τὴν βυζάντινον σάν γιλάδα,
κι' ἀλωνίζεις τὰ σενοῦκίκα τὸν Τραπεζιὸν ἢ ρεμοῦλα
και χιλιάδες τρώμε τόσαις,
και μιά κόρη τῆς 'Ελλάδος, μιά χρυσὴ Βασιλοπούλα,
δὲν θὰ πάρη τετρακόσις ;

'Ἐδῶ τρῶν κρηνηριὰ
και πληθύνονται βαριά,
κι' ἀπ' τὸ δόλο Κεντρικὸ
θῆλον ὄλοι μερδὶκῆ,
και μιά κόρη Πριγκιπέσσα
και βλαστῆρι νιλικάτο,
ποῦχει δόξα, ποῦχει μῆσα,
και πατέρη Κορωνάτο,
διχως προικα θ' ἀπομείνη ;
ποῖος αὐτὸ σωστὸ τὸ κρίνει ;

'Ας κλεισθῆ τὸ λαλον στόμα κηθεμῆς γλωσσόκοπος, και
και 'στὰς νέας τὰς δαπάνας,
πού θὰ γίνουσι γιὰ πολέμου και προσκλησις ἐφορείας,
ἄς γραφοῦν και τετρακόσις γιὰ τὴν προικα τῆς Μαρίας.
Σὶ Κουβίρνο σάν και τοῦτο, πού κατακλυσομεὶς ὑπόστην,
τετρακόσις δὲν τοῦ κάνουν μῆτε κρῦο μῆτε λίστη.

Τι 'ντροπή μας γιὰ τὴν προικα τόσος θύροδος νὰ γίνῃ
'στὴ Βουλῆ μας τὴν γλωσσῶ...

χαίρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος, χαίρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κορδόνι μετὰ σοῦ.

Τι κακό, τι νταχτατοῦρι
μὲ τὴν τόση ρητορεία !...
κι' ἄλλοι τόκοι κακοποῦρι
ἀπὸ τὴν ψηφοραία,
κι' ἄλλοι, καλτασι τοῦ διαβόλου,
δὲν ἐπήγαμε καθόλου,
μὴν ὁ Θεόνος τοῦ κακίωση
καὶ Κουβέρινο δὲν τοῦς δώση.

Εἶναι πρώτης ζευξιὰ
νὰ βουρλιζωνται πολλοὶ
ρεμπσεκίρηδες τριλλοὶ
γιὰ τῆς κόρης τὰ προικιά,

κι' ὁ Θεόδωρος μὲ τούτους νὰ μὴν εἶναι ἴστα καλά του,
νὰ θυμῶν, νὰ φουριζῆ, νὰ κουνῆ τὰ δάκτυλά του.

Μήτε Ράλλης, μήτε Στάνης νὰ μὴ βγάλῃ τοιμουζικ...
τὸ Διαγγέλιμα τοῦ Θερόνου θυμηθῆτε, βρὶ παιδιὰ,
δοῦτο βράζει ἴστην εἰρήνην μὲ κρυφὴ τρικλοποδιὰ
καὶ μὰς κάνει περιβόλι τὴν κλεισιμένη μας καρδιά.

Τέτοιο γράμμα, ποῦ τὸ βλέπεις κι' ὄλο λὲς εἶν τούτω νικά,
δὲν ἀξίζει ἴλιγη προίκα ;
τέτοιο γράμμα, ποῦ τὸν Φραγκῶν σουμεμάζεψε τῆς γλώσσας,
δὲν ἀξίζει τετρακόσας ;
Καὶ γι' αὐτὸ μοναχὰ πρίπει νὰ χαρίσεται ἴστην κόρη
τετρακόσας μὲ τὸ ζέρι.

Βασιλεῖς πολεμικῆ,
μὴ γι' αὐτὸ χελιάσῃς τώρα,
καὶ τὸν καθὶ τενεκί
ἀπὸ μίσα σου συχάρα.

Μὴ γι' αὐτὰ ποῦ τοσκμπουνίζουν μὲ στιγμὴ κακοκοροῖσῃς,
μὴ ποτὶ τῆς τετρακόσας σὰν Ουμβέρτος τῆς γυρίσῃ.
Ἔλα νὰ μὰς γίνῃ ἡ χάρις,
καταδέξου δὲ τῆς πάρης,
εἶναι ἴλιγας, Βασιλεῖρα μου, μὰ δὲν δίνουν πρὸ πολλοῖς,
τετρακόσας καὶ καλαῖς.

Μὴν ἀκούς τοῦς φωνακλάδες, ποῦ φρενιάζων ἴστη Βουλή,
μὴ θαλῆσῃς νὰ μὰς κάνῃς μία τέτοια προσβολή,
γιατὶ τότε κι' ὁ λαὸς σου μαύρους σάκκουσ δὰ φορίσῃ,
μὰ κι' ἡ πίστις τῆς Ἑλλάδος περισσότερον θὰ πείσῃ.

Τι θὰ πῆ καθίνας ξένος κι' ἀθυρόστομος σκληρῆς,
ὅταν μάθῃ πὺς τὴν προίκα δὲν πύδοκῃσῃς νὰ πάρῃς ;
Βιδιχία θὰ πῆ καθίνας πὺς μὰς δέρινε τόση φώρα,
ποῦ καὶ σὺ μὰς ἐλυπήθῃς καὶ δὲν θίλις προίκας τώρα.
Γαλιαντόρος ὅπως πάντα καταδέξου τῆς καὶ πάρτης,
εὐλαδῶς σοῦ τῆς προσφέρει τῆς φακῆς ὁ Μπουκαπέρτης,
μὰ κι' ἰγὼ μαζὶ μὲ τούτων
ἴγκουχάμενος εἰς πλούτον,
ἔρχομαι σκυρτός μπροστὰ σου
καὶ θερμῶς παρακαλῶ
τὴν Μεγαλειότητά σου
γιὰ τοῦ γένους τὸ καλὸ
νὰ δεχθῆ τὴν προίκα τούτη
κι' ἀπὸ μίνα τὸν τεϊοῦρη.

Τρὶς ἀνάθεμα καὶ πάλιν ἴστα ἀγρίαῖς περιστάσεις,
ποῦ μὰς τρώει τὸν παρα μας τὸν πολίμαν τόση ὄρκαῖς,
ἄλλως γιὰ τὸν Ρώσο Δούκα
τόσοι λάτρες σου σμενοὶ
θάβγαζαν καὶ τὰ σουτοῦκα
καὶ θ' ἀπίμεναν γυνοῖ.

Ἄγγελος μὲ φαβορίταις ἴστη Μαρία παραστῆσαι
καὶ τὴν προίκα τῆς μετρά...

Ἐχ ! ἂν εἶχαμε παράδες, δὲν θὰ ζώδιους φουσίαι
καὶ γιὰ μπάλους καὶ λουτρά.

Τρὶς ἀνάθεμα ἴστη φτώχεια, ποῦ τὸ κράτος δὲν ἀρίνει
μὲ τὸ φταρὶ νὰ τὰ χύνῃ.

Πάντα φτώχεια, πάντα χλιότη,
κι' ὅταν ἕνας βασιλεῦς

σὲ Κουβέρινο σὰν καὶ τούτω, Βασιλεῦς κλεῖται μάρτυς,
ὅμως πέρτα σοῦ φαναῖς γαλιαντόρος Μπουκαπέρτης,
ποῦ ἴμπορὶ καμιάν ἡμέρα τὸ σπασίρινο τὸ Κορδόνι
νὰ προκίση καὶ κορίτσα δίχως μπάριμα ἴστην Κωρῶν,ἡ
κι' ὄχι μόνο Πριγκιπισσας καὶ παντάμορφας κοκκῶνας,
ποῦχουν μπάριμα καὶ πιτέρα καὶ παππούλη μὲ Κωρῶνας.

Εὐτυχία μὰς γελᾷ
καὶ προσίξετε καλὰ

νὰ μὴ βάλετε μὴτ' ἕνκ ἴστο προικὸν λιμοκοντόρο,
δῶστε τα σὲ μπάριμα-ντόρο,
νὰ χυθῆ μὲς ἴστο Πελάτι
μπάριμα-ντόρος παστράκος,
νὰ γυαλίση καὶ τὸ μάτι
τοῦ μεγάλου μας Δουκά.

Ἄγγελος μὲ φαβορίταις πρὸς τ' Ἀνάκτορα πηγαίνει
φορτωμένος ἐκ χρυσῶν...

χαίρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος, χαίρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κορδόνι μετὰ σοῦ.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ χίρα τοῦ Παράσχου ἐβδὴε τώρα πρῶτον
τοῦς ἐκ κομμάτων ποικιλίας κι' ἀνεκτότων
τοῦ μέγας ποιητῆς μας, τῆς μόνης ἀγῆθου,
ποῦ δὲν τὴν τρέφῃ πλέον πικρὸς καμῆρος καὶ πένος.
Καὶ πορὶ πρὸς τῆς καρδίας τῆς πορῆν ἐγγύθων
δὲν θὰ τρυφήσῃ τώρα μ' αὐτὸν τὸν νέον ἄνθρωπον ;
καὶ πορὶ τῆς Μούσης λάτρες μὲ τὴν φλὴν προέμην
δὲν θὰ προσέρῃ φέρον ἴστο ποιητῶ τὴν ἀμνηστῆ ;

Μέγα τὸ Βενδοχέριον τῆς Ἀγγιλίας τὸ γνωστὸν,
μὲ δὸς λόγια τερρακί καὶ καθ' ὅλα διαμαρτυρῶν.
Καταλμαῖς μὲς ἴστα ρῆτα, καταλμαῖς μὲς ἴστην κλειῶτα,
ποῦ τὸ βλέπεις σὸν τὸν χόχα καὶ φονάεις ἴταῖνος τούτω ;
Ἄν ῥουτῆ καὶ τὰ σπῆμὰ τοῦ Ρωμῆως γνωστὸν σὺς κάνεις
πὺς κι' ὁ Δουκόσιος τῆς Ρωμῆς ἴμπερ σ' αὐτὰ τὸν νου σου χάνει
κι' εἰς νίκτορ κ', ἄρθεσαι ὁ Διόνουος κενῶν...
Λιδαδὸς τὸ δειλόνει, Λιδαδὸς τὸ κυβερῆ.

Ὁ Φάλλμος, ὁ σκευτῆρος τῆς Σπάρτης ὁ μεγάλος,
ποῦ κεραμῆ σκευτῆρος νὰ συνιτῆ τὸ κέλλος,
εὐφῆτα τώρα ἴστο μὲ σκευτῆς τριλλοῖς,
ποῦ κι' ἴσπρὸ μὲ τούτω σοῦ αἴφῃται ποίητα.
Κι' ἂν εἴλῃς, Φασοῦλη μου, σὰν Νέριουος σὺς γίνῃς
πάρη τὴν σκευασι τοῦ Φάλλμου τὸ σπασίρι,
γὰλα πικραμυθόδουλον μὲ μίνα λαογιάνης.
χυρὶς κι' ὁ Περαλιῶς τὸ μυστικὸν ἐίρη.